

RICK RIORDAN

BOHOVIA
OLYMPU
PROROCTVO

FRAGMENT

VOĽNÉ POKRAČOVANIE
ÚSPEŠNEJ SÉRIE

PERCY
JACKSON

Bohovia Olympu

Proroctvo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Proroctvo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

BOHOVIA
OLYMPU
PROROCTVO

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus – The Lost Hero*

Copyright © Rick Riordan, 2010

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2013

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3051-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3074-7 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3075-4 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3073-0 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Haleymu a Patrickovi,
ktorí sú vždy prvými poslucháčmi mojich príbehov.
Bez nich by Tábor polokrvných
neexistoval.*

JASON

Jason mal mizerný deň už predtým, ako ho zasiahol blesk.

Zobudil sa na zadnom sedadle školského autobusu, netušil, kde je, a držal sa za ruku s dievčaťom, ktoré nepoznal. To by ešte nebolo také zlé. To dievča bolo pekné, ale nevedel, kto to je, a už vôbec netušil, čo vedľa neho robí. Vystrel sa, pretrel si oči a pokúšal sa premýšľať.

Na sedadlách pred ním sa rozvaľovali chalani a baby, počúvali svoje iPody, rozprávali sa alebo driemali. Všetci vyzerali asi ako on... na pätnásť? Šestnásť? Tak toto ho už fakt vydesilo. Ved' ani nevedel, koľko má rokov.

Autobus sa trmácal po hrbolatej ceste. Za oknami sa pod jasnou belasou oblohou táhala púšť. Usiloval sa spomenúť si... Posledné, čo si pamätá...

Tá dievčina mu stisla ruku. „Jason, si v poriadku?“

Mala na sebe obnosené rifle, turistické topánky a športovú flaušovú bundu. Čokoládovohnedé vlasy mala krivo zastrihnuté a rozstrapatené, s tenkými vrkôčikmi na bokoch. Nebola

namalovaná, akoby na seba nechcela upozorňovať, ale nefungovalo to. Bola priveľmi pekná. Oči sa jej menili ako kaleidoskop – chvíľku sa sfarbovali dohneda, potom domodra a hneď zase dozelená.

Jason jej pustil ruku. „No, ja ne...“

Vpredu v autobuse zahučal nejaký učiteľ: „Tak pozor, holúbkovia moji, teraz ma počúvajte!“ Ten chlap bol zrejme telocvikár. Šiltovka mu na hlave sedela tak, že mu spod nej vykúkali iba sliedivé oči. Mal rozježenú koziu briadku a tváril sa namrzene, akoby práve zahryzol do splsnivenej desiaty. Pod krikľavo oranžovým tričkom s golierikom sa mu rysovali vypracované ruky a hrud'. Nylonové tepláky a tenisky mal biele ako sneh. Okolo krku mu visela píšťalka a za opaskom mal megafón. Možno by aj naháňal strach, keby nemeral meter päťdesiat. Keď sa postavil do uličky medzi sedadlami, niekto vykričkol:

„Vstaňte, tréner Hedge!“

„Počul som to!“ Tréner pátral pohľadom po autobuse, kto to povedal. Zastavil sa na Jasonovi a ešte viac sa zamračil.

Jasonovi prešiel po chrbte mráz. Ten tréner určite vie, že sem nepatrí. Predvolá si ho a spýta sa, čo robí v autobuse – a Jason netušil, čo mu odpovie.

Tréner Hedge však uhol pohľadom a odkašlal si. „O päť minút sme na mieste! Zostaňte vo dvojiciach. Nestraťte pracovné listy. A kto z vás, holúbkovia moji, vyrobí nejaký trapas, tak toho osobne vyprevadím späť do školy a nadšený veru nebude.“

Vzal bejzbalovú palicu a naznačil odpálenie.

Jason pozrel na dievča vedľa seba: „To sa môže s nami takto rozprávať?“

Pokrčila plecami. „Vždy tak rozpráva. Toto je škola Wilderness. Vaše deti tu vychovávame ako zvieratá.“

Povedala to ako nejaký starý vtip, ktorý všetci poznajú.

„Toto bude asi omyl,“ pokrútil hlavou Jason. „Ja sem nepatrím.“

Chalan pred ním sa otočil a zasmial sa. „No jasné, Jason. Všetci sme tu nespravodlivo! Ja som neutiekol šesťkrát z domu a tuto Piper neukradla BMW.“

Dievčina sa začervenala. „To auto som fakt neukradla, Leo!“

„Páni, celkom som zabudol, Piper. Ako si to vrela? Že si prehovorila toho dílera, aby ti ho požičal?“ Pozrel na Jasona so zdvihnutým obočím, akoby chcel povedať: *Ty by si jej to uveril?*

Leo vyzeral ako počerný Santov škriatok, mal kučeravé čierne vlasy, špicaté uši, príjemnú detskú tvár a šibalský úsmev, ktorý prezrádzal, že jeho nositeľovi neradno zverovať do rúk zápalky ani nič ostré. Dlhé šikovné prsty sa nezastavili ani na chvíľku – bubnovali o sedadlo, zastrkovali vlasy za uši, pohrávali sa s gombíkmi na vojenskej maskáčovej bunde. Ten chalan bol buď od prírody hyperaktívny, alebo sa tak napchal cukrom a kofeínom, že by to položilo aj bizóna.

„No nič,“ pokračoval Leo, „dúfam, že si si zobral svoj papier s úlohami, lebo ja som ho už dávno minul na guľky do fúkačky. Čo na mňa tak zízaš? Zas mi niekto niečo načarbal na ksicht?“

„Ja ťa nepoznám,“ priznal Jason.

Leo sa naňho zaškeril ako krokodíl. „Jasné, nie som tvoj najlepši kamoš, som jeho diabolský klon.“

„Leo Valdez!“ zreval tréner Hedge spredu. „Máš tam nejaký problém?“

Leo zažmurkal na Jasona. „Pozri.“ Obrátil sa dopredu. „Pre-

páčte, tréner! Zle vás tu počúť! Mohli by ste si zobrať megafón, prosím?“

Tréner Hedge zašomral, akoby sa potešil, že dostal príležitosť použiť megafón. Odopol si ho z opaska a spustil. Ale vyšli z neho zvuky ako spod masky Dartha Vadera. Študenti sa rozrehotali. Tréner to skúsil znovu a tentoraz megafón zaburácal: „Kravička robí múúúú!“

Žiaci nadšene zavýjali a tréner odhodil megafón. „Valdez!“ Piper potlačila smiech. „Božemôj, Leo, ako si to urobil?“ Leo povytiahol z rukáva malý skrutkovač. „Som macher.“ „Vážne, ľudia,“ ozval sa Jason. „Čo tu robím? Kam to ideme?“ Piper sa zamračila. „Žartuješ, Jason?!“ „Nie! Ja netuším...“

„Jasné, že si z nás robíš bláznov,“ ozval sa Leo. „Chce ma naštváť, kvôli tej holiacej pene na zákusku, čo?“

Jason naňho nechápavo hľadel.

„Nie, podľa mňa to myslíš vážne.“ Piper sa pokúsila znova ho chytiť za ruku, ale odtiahol ju.

„Mrzí ma to,“ vysvetľoval. „Ale nemôžem – nedokážem...“

„Tááák!“ zjačal tréner Hedge spredu. „Zadný rad sa dobrovoľne hlási na upratovanie po obede!“

Ostatní zajasali.

„To je ale prekvapenie,“ zašomral Leo.

No Piper upierala pohľad na Jasona, akoby sa nemohla rozhodnúť, či sa má uraziť, alebo trápiť. „Padol si na hlavu, alebo čo? Ty vážne nevieš, kto sme?“

Jason bezmocne pokrčil plecami. „Nielen to. Ja ani neviem, kto som ja sám.“

Autobus ich vysadil pred veľkým komplexom budov s červenou omietkou, ktorý vyzeral ako múzeum zasadené doprostred pustatiny. Jason si pomyslel, že to tak možno bude: Národné múzeum pustatiny.

Na púšti fúkal chladný vietor. Jason veľmi nevnímal, čo má na sebe, ale teplo v tom nebolo: rifle a tenisky, fialové tričko a tenká čierna vetrovka.

„Takže rýchlokurz na stratu pamäte,“ spustil Leo tónom, ktorý Jasonovi napovedal, že to veľmi ústretové nebude. „Študujeme v škole Wilderness,“ napísal Leo do vzduchu úvodzovky. „Čo znamená, že sme beznádejné prípady. Tvoja rodina alebo súd alebo bohvieкто sa rozhodol, že si problémové decko, a tak ťa poslali do tohto milého väzenia – sorry, internátnej školy – do zapadákov v Nevade, kde ťa naučia také kúsky, ako behať denne desať míľ medzi kaktusmi a plieť klobúky zo sedmokrások! A za zvláštnu odmenu chodievame na ‚výchovné‘ exkurzie s trénerom Hedgeom, ktorý udržiava poriadok bejzbalovou palicou. Už si spomínaš?“

„Nie,“ Jason sa s obavami rozliadol po ostatných študentoch. Bolo tu asi dvadsať chlapcov a desať dievčat a nikto nevyzeral ako ostrieľaný kriminálnik. Zaujímalo by ho, čo vyviedli, že ich poslali do školy pre delikventov. A najmä prečo patrí medzi nich.

Leo prevrátil oči. „Ty to chceš fakt dohrať až do konca, čo? Dobre, tak my traja sme sem nastúpili tento polrok. Držíme spolu. Urobíš vždy všetko, čo poviem, a dávaš mi z obeda zákusky a píšeš za mňa úlohy...“

„Leo!“ vyštekla Piper.

„No hej. Tak to posledné nie. Ale *vážne* sme kamaráti.

Teda vlastne Piper je niečo viac ako len kamarátka. Posledných pár týždňov...“

„Leo, prestaň!“ Piper očervenela. Aj Jason cítil, ako mu horia líca. Mal pocit, že by si určite pamätal, keby chodil s takou babou, ako je Piper.

„Stratil pamäť, to je jasné,“ uvažovala Piper. „Musíme to niekomu povedať.“

Leo sa zamračil. „Komu asi, trénerovi? Ten by tomu dal.“

Tréner stál pred skupinou študentov, pokrikoval rozkazy a pískal na píšťalku, aby svojich zverencov udržal v rade. Neprestajne sa však obzeral na Jasona a zazeral.

„Leo, Jason potrebuje pomoc,“ naliehala Piper. „Má otras mozgu alebo...“

„Hej, Piper.“ Jeden z ďalších chalanov sa odlepil od skupiny, ktorá zamierila do múzea, a pridala sa k nim. Vopchal sa medzi Jasona a Piper a zvalil Lea na zem. „S tou spodinou sa nebav. Si vo dvojici so mnou, pamätáš?“

Ten chalan bol opálený, mal tmavé vlasy, účes ako Superman a úsmev taký žiarivý, že by mal na krku nosiť výstrahu: NEDÍVAŤ SA PRIAMO NA ZUBY! NEBEZPEČENSTVO TRVALEJ STRATY ZRAKU! Mal na sebe mikinu tímu Dallaských kovbojov, rifle a vysoké kovbojské čížmy a usmieval sa, akoby bol požehnaním pre každú neplnoletú delikventku. Jason ho začal okamžite nenávidieť.

„Zmizni, Dylan,“ zavrčala Piper. „Ja som neprosila o to, aby som mohla pracovať s tebou.“

„Ale choď! Dnes máš šťastný deň!“ Dylan sa do nej zavesil a ťahal ju k vchodu do múzea. Piper na nich cez plece vyslala zúfalý pohľad a v očiach mala napísané *Pomoc!*

Leo vstal a oprášil sa. „Neznášam toho kreténa.“ Ponúkol Jasonovi zo žartu rameno, akoby aj oni mali vojsť dovnútra spoločne. „Som Dylan. Som taký božský, že by som chcel chodiť sám so sebou, ale neviem ako! Nechceš so mnou chodiť aspoň ty? Máš z pekla šťastie!“

„Leo,“ pokrútil hlavou Jason, „ty si magor.“

„Hej, to vravíš často,“ uškrnul sa Leo. „Ale ak si na mňa nespomínaš, môžem aspoň zopakovať všetky staré vtipy. Poďme!“

Jason si pomyslel, že ak toto je jeho najlepšie kamarát, musel mať dosť zúfalý život. Ale aj tak sa vybral za Leom do múzea.

Prechádzali budovou, tu a tam sa zastavovali a tréner Hedge prednášal do megafónu, v ktorom znel striedavo ako sithský lord alebo trúsil múdrosti typu: „Prasiatko robí kroch, kroch.“

Leo vyťahoval z vreciek vojenskej bundy matice, skrutky a čistiace drôtky k fajkám a montoval ich dokopy, akoby si musel stále niečím zamestnávať ruky.

Jason bol priveľmi rozčúlený na to, aby si všimol exponáty, ale videl, že sa týkajú Grand Canyonu a kmeňa Hualapájov, ktorému múzeum patrilo.

Zopár dievčat stále pokukovalo po Piper a Dylanovi a chichúňalo sa. Jason usúdil, že je to zrejme populárna časť triedy. Baby mali na sebe rifle a ružové tričká a takú vrstvu líčidiel, že by to stačilo na omietnutie kúpeľne.

Jedna z nich povedala: „Počúvaj, Piper, tu to vedie ten tvoj kmeň? Pustia ťa dovnútra zadarmo, keď im predvedieš daždový tanček?“

Ostatné dievčatá sa rozosmiali. Dokonca aj jej takzvaný

partner Dylan ledva potlačil úsmev. Piper mala ruky ukryté v rukávoch bundy, ale Jason tušil, že pod nimi zatína päste.

„Môj otec je Čerokéz,“ vyhlásila, „nie Hualapáj. Ale ty by si potrebovala ešte pár mozgových buniek navyše, aby si rozpoznala rozdiel, Isabel.“

Isabel sa tvárila prekvapene a vyvalila oči, takže vyzerala ako sova, ktorá práve vyfárila z bane. „Á, sorry! Takže z toho kmeňa bola tvoja *mama*? Hej, tak to bude. Ty svoju mamu vlastne ani nepoznáš.“

Piper na ňu skočila, ale skôr ako mohlo dôjsť k bitke, tréner Hedge vyštekol: „Ticho tam vzadu! Správajte sa slušne, lebo vytiahnem palicu!“

Skupina sa odšuchtala k ďalšiemu exponátu, no dievčatám to nestačilo.

„Je to fajn, dostať sa zase do rezervácie, čo?“ spýtalo sa jedno sladko.

„Otecko nasávač asi nemohol makať,“ poľutovalo ju ďalšie, „preto je z nej zlodejka.“

Piper si ich nevšímala, ale Jason by ich najradšej zmlátil. Síce si na nič nespomínal, ale vedel, že takých ľudí neznáša.

Leo ho chytil za ruku. „Piánko. Piper nemá rada, keď sa za ňu bijeme. A navyše, keby sa tie baby dozvedeli, ako je to s jej otcom, hneď by sa jej klaňali a jačali by: „Nie sme tá hodné!“

„Prečo? Čo je s jej otcom?“

Leo sa neveriacky zasmial. „Vážne si z nás nestrielaš? Ty si nepamätáš, že otec tvojho dievčaťa...“

„Pozri, veľmi rád by som si to pamätal, ale nespomínam si ani *na ňu*, nieto ešte na jej otca.“

Leo zahvízdal. „Páni, keď sa vrátíme, *fakt* sa musíme porozprávať.“

Dostali sa na koniec haly k preskleným dverám na terasu.

„Tak, holúbkovia moji,“ spustil tréner Hedge, „teraz uvidíte Grand Canyon. Pokúste sa ho nezničiť. Ten mostík má uniesť sedemdesiat tryskáčov, takže vy, mušie váhy, sa nemáte čoho báť. Keď to pôjde, neráňte sa strkať dolu. Mal by som s tým potom veľa papierovačiek.“

Hedge otvoril dvere a všetci sa vyhrnuli von. Rozprestieral sa pred nimi Grand Canyon v celej svojej kráse. Cez okraj priepasti sa ťahal vyhladkový presklený mostík v tvare podkovy, takže bolo vidieť priamo dole.

„Človeče,“ žasol Leo, „to je teda sila!“

Jason mu musel dať za pravdu. Napriek strate pamäti a pocitu, že tam nepatrí, naňho výhľad urobil dojem.

Kaňon bol väčší a širší, ako sa javí na fotografiách. Stáli tak vysoko, že im vtáci krúžili pod nohami. O stopäťdesiat metrov nižšie sa na dne kaňonu kľukatila rieka. Kým boli vnútri, nakopila sa na oblohe hradba búrkových oblakov a vysielala na útesy tiene ako zúrivé tváre. Kam Jason dovidel, zarezávali sa do púšte červené a sivé rokliny, akoby tam vyvádzal nejaký šialený boh s nožom.

Jasona prenikavo zaboľelo za očami. *Šialení bohovia...* Ako mu to zišlo na um? Videlo sa mu, že sa dotkol niečoho dôležitého – niečoho, o čom by mal vedieť. A okrem toho sa ho zmocnil neklamný pocit, že mu hrozí nebezpečenstvo.

„Nie je ti nič?“ premeral si ho Leo. „Nechystáš sa hodiť dolu tyčku, však nie? Pretože to by som ľutoval, že som si nevzal foťák.“

Jason sa chytil zábradlia. Triasol sa a potil, ale s výškou to nemalo nič spoločné. Zažmurkal a bolesť za očami odznela.

„To nič,“ dostal zo seba. „Iba ma zaboľela hlava.“

Zhora zadunel hrom. Studený vietor ho skoro zvalil na zem.

„Toto nemôže byť normálne.“ Leo zažmurkal na oblaky. „Tá búrka sa drží priamo nad nami, pritom všade navôkol je jasno. Záhada, čo?“

Jason pozrel hore a videl, že Leo má pravdu. Temný kruh oblakov sa zastavil rovno nad mostíkom, ale zvyšok oblohy všade dookola bol dokonale jasný. Jason mal z toho veľmi nepríjemný pocit.

„Tak, holúbkovia moji!“ zvolal tréner Hedge. Zamračil sa na búrku, akoby ho tiež trápila.

„Možno to tu budeme musieť skrátiť, takže do práce! A pamätajte si, že odpovedáme celou vetou!“

Hrom zadunel a Jasona zase rozbolela hlava. Netušil, čo robí, ale siahol do vrečka riflí a vytiahol mincu – zlaté koliesko veľkosti poldolára. No hrubšie a nie také pravidelné. Na jednej strane bol vyrazený obrázok vojnovnej sekery, na druhej tvár nejakého chlapíka ovenčená vavrínmi. Stálo tam čosi ako IVLIVS.

„Páni, to je zlato?“ zaujímal sa o mincu Leo. „To si mi nikdy neukázal!“

Jason mincu ukryl a uvažoval o tom, ako sa k nej dostal a prečo má tušenie, že ju čoskoro bude potrebovať.

„Nič to nie je,“ pokrčil plecami. „Iba minca.“

Aj Leo pokrčil plecami. Možno aj myšlienky mu museli v kuse pracovať ako ruky. „Pod,“ povedal mu. „Ideme plúť cez zábradlie.“

S pracovným listom sa veľmi nenamáhali. Jasona príliš rozptyľovala tá búrka a jeho zmiešané pocity. A navyše vôbec netušil, ako má „uviesť tri názvy sedimentárnych vrstiev, ktoré vidíte pred sebou“ alebo „opísať dva príklady erózie“.

Leo mu v tom nepomohol. Mal čo robiť s výrobou vrtuľníka z čističov fajky.

„Skúška.“ Vypustil ho. Jason čakal, že sa zrúti, ale listy vrtule z drôtikov sa normálne otáčali. Malička helikoptéra doletela až do polovice kaňonu, kým stratila rýchlosť a zrútila sa do prázdna.

„Ako si to urobil?“ žasol Jason.

Leo pokrčil plecami. „Keby som mal ešte zopár gumičiek, to by si zízal.“

„My sme naozaj kamoši?“ spýtal sa Jason.

„Pokiaľ viem, tak áno.“

„Vážne? Kedy sme sa prvý raz stretli? O čom sme sa rozprávali?“

„To bolo...“ Leo sa zamyslel. „Presne si to nepamätám. Vieš, mne diagnostikovali hyperaktivitu a poruchu pozornosti, ty kokso. Nečakaj, že budem všetko nosiť v hlave.“

„Ale ja si na teba *vôbec* nepamätám. Nepamätám sa na nikoho odtiaľto. Čo ak...“

„Čo ak máš pravdu a všetci ostatní sa mýlia?“ zišlo na um Leovi. „Akože si sa tu ráno jednoducho objavil a my všetci si pamätáme bohviečo?“

Nejaký tichý hlások v Jasonovej hlave poznamenal: *Presne to si myslím.*

Znelo to však šialene. Všetci ho tu brali ako samozrejmosť. Všetci sa správali, akoby patrili do triedy – až na trénera.

„Zober ten pracovný list.“ Jason podal papier Leovi. „Hneď som naspät.“

Kým stihol Leo niečo namietnuť, Jason vykročil po mostíku dopredu. Ich skupina ho mala sama pre seba. Možno bolo na turistov ešte priskoro alebo ich odradilo to čudné počasie. Študenti zo školy Wilderness sa vo dvojiciach rozptýlili na mostíku. Väčšina vtipkovala alebo sa medzi sebou rozprávali. Niektorí hádzali dolu mince. Asi o pätnásť metrov ďalej sa Piper pokúšala vyplniť papier s úlohami, ale ten trápny Dylan jej nedal pokoj. Chytal ju okolo pliec a blýskal na ňu tým svojím oslnivým úsmevom. Odstrkovala ho, a keď zbadala Jasona, venovala mu pohľad typu *Zaškerť, prosím ťa, toho debila*.

Jason jej naznačil, aby počkala. Podišiel k trénerovi Hedgeovi, ktorý sa opieral o bejzbalovú palicu a skúmal búrkové mračná.

„To si urobil ty?“ spýtal sa ho Hedge.

Jason o krok cúvol. „Čo som mal urobiť?“ Zdalo sa mu, že sa ho tréner spýtal, či on vyvolal tú búрку.

Hedge z neho nespúšťal zrak a prenikavé očka sa mu leskli pod čapicou. „Nejeduj ma, chlapče. Čo tu robíš a prečo mi kazíš prácu?“

„Chcete povedať... že ma *nepoznáte*?“ vyhrkol Jason. „Nepatrím medzi vašich študentov?“

Hedge si odfrkol. „Predtým som ťa v živote nevidel.“

Jasonovi tak odľahlo, že by sa hneď rozplakal. Aspoňže sa nezbláznil. *Vážne* sa ocitol na nesprávnom mieste. „Pozrite sa, pane, neviem, ako som sa sem dostal. Jednoducho som sa zobudil v školskom autobuse. Viem len jedno, že sem nepatrím.“

„To si pochopil správne.“ Hedge stíšil svoj chriplavý hlas do šepotu, akoby Jasonovi zveroval tajomstvo. „Vieš to dobre

s hmlou, človeče, keď si všetkých ľudí tu presvedčil, že tá poznajú. Ibaže mňa neoklameš. Cítim netvorov už pár dní. Vedel som, že tu máme votrelca. Ale ty nevyzeráš na netvora, skôr na polokrvného. Tak čo – kto si a odkiaľ si prišiel?“

Jason nerozumel väčšine z toho, čo tréner povedal, ale rozhodol sa odpovedať úprimne. „Neviem, kto som. Nemám nijaké spomienky. Musíte mi pomôcť.“

Tréner si prezeral Jasonovu tvár, akoby sa mu pokúšal prečítať myšlienky.

„To ma podrž,“ zašomral potom. „Hovoríš pravdu.“

„Samozrejme! A čo znamená všetko to s netvormi a polokrvnými? To sú nejaké kódy, alebo čo?“

Hedge prižmúril oči. V kútiku duše Jason zauvažoval, či ten chlapík nie je iba šialenec. No čosi mu našepkávalo, že to tak nie je.

„Pozri, chlapče,“ vzdychol si Hedge, „neviem, kto si. Viem iba, čo si, a to znamená problém. Teraz už vás musím chrániť troch namiesto dvoch. Ty si tá špeciálna zásielka? Tak to je?“

„O čom to hovoríte?“

Hedge sa zadíval na oblohu. Oblaky hustli a tmavli, viseli priamo nad mostíkom.

„Dnes ráno,“ vyhlásil Hedge, „som dostal správu z tábora. Sprievodný tím je na ceste. Vraj prídu vyzdvihnúť špeciálnu zásielku, ale nič viac mi nepovedali. Fajn, pomyslel som si. Tí dvaja, čo ich strážim, sú dosť silní, starší ako väčšina. Na sto percent viem, že ich niekto sleduje. Vycítim v skupine netvora. Asi preto ich chcú z tábora odrazu tak rýchlo vyzdvihnúť. A potom sa tu z ničoho nič objavíš ty. Takže ty si tá špeciálna zásielka?“

Jasona zaboľelo za očami viac ako predtým. *Polokrvný. Tábor. Netvory*. Ešte vždy netušil, o čom to Hedge rozpráva, ale z tých slov sa mu skoro zavaril mozog – akoby sa usiloval zistiť informáciu, ktorá tam mala byť, ale nebola.

Zapotácal sa a tréner Hedge ho zachytil. Na takého malého chlapíka mal dlane ako oceľové kliešte.

„Tak počkať, holúbok. Tvrdíš, že si nič nepamätáš, čo? Fajn. Tak si ťa postrážim, kým dorazí ten tím. Nechám to na riaditeľa, nech si to zistí sám.“

„Na akého riaditeľa?“ spýtal sa Jason. „A aký tábor?“

„Drž sa. Posily tu budú čoskoro. Dúfajme, že sa nič nestane, kým...“

Nad hlavami sa im zablýskalo. Zdvihol sa silný vietor. Pracovné listy odleteli do Grand Canyonu a celý mostík sa otriasol. Žiaci jačali, tackali sa a chytali sa zábradlia.

„Žeby som to zakríkol?“ zamrmlal Hedge. Zaburácal do megafónu: „Všetci dovnútra! Kravička robí múúú! Preč z mostíka!“

„Vraveli ste predsa, že tá vec je bezpečná!“ skríkol Jason do vetra.

„Za normálnych okolností,“ potvrdil Hedge, „ale tie teraz nemáme. Rýchlo!“

JASON

Búrka sa zmenila na malý hurikán. Lievikovité mračná sa plazili k mostíku ako chápadlá obrovitánskej medúzy.

Študenti jačali a uháňali k budove. Vietor im trhal zápisníky, bundy, čapice a ruksaky. Jason sa pokĺzol na hladkej podlahe.

Leo stratil rovnováhu a skoro spadol cez zábradlie, ale Jason ho schmatol za bundu a vytiahol ho naspäť.

„Vďaka, starec!“ zvolal Leo.

„Bežte, bežte, bežte!“ poháňal ich tréner Hedge.

Piper s Dylanom držali otvorené dvere a strkali ostatných dovnútra. Snoubordová bunda Piper divoko viala, tmavé vlasy jej zakrývali tvár. Jason si pomyslel, že jej musí byť strašná zima, ale vyzerala pokojná a sebaistá – utešovala ostatných, že všetko bude dobré, a pobádala ich, aby postupovali ďalej.

Jason, Leo a tréner Hedge sa predierali k nim, ale bolo to, ako bežať v pohyblivom piesku. Vietor s nimi zápasil a tlačil ich naspäť.

Piper a Dylan vopchali dovnútra ďalšieho študenta, no potom im dvere vykĺzli z rúk, zabuchli sa a uzavreli mostík.

Piper potiahla držadlá. Tí vo vnútri búchali do skla, ale dvere sa zrejme zasekli.

„Dylan, pomôž mi!“ skríkla Piper.

Dylan iba stál, škeril sa ako idiot, sveter Dallaských kovbojov mu vial vo vetre. Vyzeralo to, že si tú búrku odrazu užíva.

„Bohužiaľ, Piper,“ pokrútil hlavou, „s pomáhaním som už skončil.“

Mávola zápästím a Piper odletela dozadu, narazila do dvier a zviezla sa na mostík.

„Piper!“ Jason sa pokúsil vyraziť k nej, ale vietor ho tlačil naspäť a tréner Hedge ho zadržal.

„No tak,“ bránil sa Jason. „Pustte ma!“

„Jason, Leo, držte sa za mnou!“ rozkázal tréner. „Toto je môj boj. Mal som vedieť, že je to náš netvor.“

„Čo?“ nechápal Leo. Do tváre mu vletel pracovný list, ale zmietol ho. „Aký netvor?“

Trénerovi odletela čiapka. Z kučeravých vlasov mu vyrážali dva hrbolčeky – ako komiksovým postavičkám, keď dostanú úder do hlavy. Zahnal sa bejzbalovou palicou – ale už to nebola normálna palica. Razom sa premenila na hrubý drúk z kónára stromu, ešte s vetvičkami a lístkami.

Dylan mu venoval šťastný úsmev šialenca. „Ale choď, tréner. Nech sa do mňa pustí ten chalan! Na toto si už predsa starý. Či ťa práve preto *neodpratali* do tejto hlúpej školy? Bol som u teba v triede celý čas, a ty si si nič nevšimol. Strácaš čuch, dedko.“

Tréner vydal zúrivy zvuk, ako keď zaméka koza. „A koniec, holúbok. Je po tebe!“

„Myslíš, že dokážeš ochrániť troch polokrvných odrazu, starček?“ zasmial sa Dylan. „Tak veľa šťastia.“

Dylan ukázal na Lea a toho hneď obklopil lievikovitý oblak. Vyletel z mostíka, akoby ho niekto odhodil. Nejako sa mu podarilo obrátiť sa vo vzduchu a narazil do bočnej steny kaňonu. Kĺzal sa dolu a zúfalo šmátral po niečom, čoho by sa mohol zachytiť. Konečne sa mu podarilo zachytiť tenkej rímasy asi pätnásť metrov pod mostíkom a visel tam, kľčovito sa držiak iba končekmi prstov.

„Pomoc!“ kričal. „Povraz! Šnúru na bielizeň! Proste niečo!“

Tréner Hedge zahrešil a hodil Jasonovi svoju palicu. „Neviem, kto si, chlapče, ale dúfam, že si dobrý. Zabav tú *vec*,“ kývol palcom k Dylanovi, „kým vytiahnem Lea.“

„Ako ho vytiahnete?“ nechápal Jason. „Chcete tam zaletieť?“

„Zaletieť nie. Doliezt.“ Hedge si vyzul čižmy a Jason skoro zinfarktoval. Tréner nemal chodidlá. Mal kopytá – kozie kopytá. A to znamenalo, že tie veci na jeho hlave neboli hrbolčeky, uvedomil si Jason, ale rohy.

„Vy ste faun,“ vydýchol Jason.

„*Satyr!*“ vyštekol Hedge. „Fauni sú rímski, ale to si vysvetlíme neskôr.“

Hedge preskočil zábradlie. Skĺzol na stenu kaňonu a pristál na nej kopytami dopredu. Neuveriteľne vrtko skákal po útese, nachádzal si úchyty veľké ako poštové známky, vyhýbal sa drobným tornádám, ktoré naňho útočili, a postupoval k Leovi.

„No nie je to paráda?“ obrátil sa Dylan k Jasonovi. „A teraz ty, sopliak.“

Jason vrhol palicu dopredu. V tom silnom víchri sa mu to videlo zbytočné, ale palica letela rovno na Dylana, dokonca sa

stočila, keď sa jej pokúsil vyhnúť, a udrela ho do hlavy tak silno, až padol na kolená.

Piper nebola taká omráčená, ako sa tvárila. Keď sa k nej palica prikotúľala, zovrela ju v rukách, ale kým sa s ňou stihla zahnať, Dylan vstal. Z čela mu tiekla krv – *zlatá* krv.

„Dobrý pokus, chlapče.“ Zabodol pohľad do Jasona. „Ale budeš sa musieť zlepšiť.“ Mostík sa otriasol. V skle sa zjavili nepatrné trhlinky. Študenti v múzeu prestali trieskať do dvier. Cúvli a zhrozene pozerali von.

Dylan sa rozplynul na dym. Mal rovnakú tvár, rovnaký oslnivý úsmev, ale celé jeho telo teraz tvorila rozvírená čierna para. Oči mu svietili ako elektrické iskry v oživenom búrkovom oblaku. Roztiahol temné dymové krídla a vzniesol sa nad mostík. Keby jestvovali diabolskí anjeli, pomyslel si Jason, vyzerali by presne tak.

„Ty si *ventus!*“ skríkol Jason, hoci netušil, odkiaľ to slovo pozná. „Duch búrky.“

Dylanov smiech zaznel ako tornádo strhávajúce strechu. „Som rád, že som si počkal, polobôžik. O Leovi a Piper viem už niekoľko týždňov. Mohol som ich zabiť, kedy sa mi zachcelo. No moja pani povedala, že príde tretí – niekto špeciálny. Štedro ma za tvoju smrť odmení!“

Okolo Dylana sa zniesli dva ďalšie lievikovité oblaky a premenili sa na ventov – prízračných mladíkov s dymovými krídlami a očami, v ktorých sa mihotali blesky.

Piper sa držala dole, predstierala, že je omráčená, no stále zvierala palicu. Tvár mala bledú, napriek tomu odhodlane pozrela na Jasona a on pochopil, čo tým pohľadom chcela povedať: *Zabav ich, ja ich udriem zozadu.*

Pekná, šikovná a *navyše* ešte odvážna. Jasonovi prišlo ľúto, že si nepamätá, ako s ňou chodil. Zaťal päste a pripravil sa na útok, ale nedostal sa k tomu.

Dylan natiahol ruku, medzi prstami mu prešli elektrické výboje a udrel Jasona do prs.

Prásk! Jason zistil, že leží na chrbte. V ústach mal pachúť, akoby mu tam horela bublinková fólia. Zdvihol hlavu a videl, že mu tlejú šaty. Blesk mu prešiel telom a odhodil preč ľavú topánku. Prsty mal čierne od sadzí.

Búrkové príznaky sa rehotali. Vietor burácal. Piper jačala, ale všetko to znelo akosi kovovo a vzdialene.

Kútikom oka uvidel Jason trénera, ako lezie po skale s Leom na chrbte. Piper už bola na nohách a zúfalo sa oháňala palicou, aby odrazila dva príznaky, ale tie sa s ňou len hrali. Palica cez ne prechádzala, akoby tam ani neboli. A Dylan, temné okrídlené tornádo s očami, sa týčil nad Jasonom.

„Tak dost!“ zachripel Jason. Pozviechal sa na roztrasené nohy a ani nevedel, koho to viac prekvapilo, či jeho samého, alebo búrkových duchov.

„Ako to, že si to prežil?“ Dylanovo telo zablikalo. „Taký blesk by zabil dvadsať ľudí!“

„Teraz zase ja,“ vyhlásil Jason. Siahol do vrečka a vylovil zlatú mincu. Bez rozmýšľania ju vyhodil do vzduchu, akoby to robil už tisíckrát. Chytil ju do dlane a odrazu zvieral meč – strašnú ostrú dvojsečnú zbraň. Tvarovaná rukoväť mu dokonale sadla do dlane a celá tá vec bola zlatá: rukoväť aj čepeľ.

Dylan zavrčal a cúvol. Pozrel na svojich dvoch druhov a zvrieskol: „Tak čo je? Zabite ho!“

Búrkové príznaky ten rozkaz veľmi nenadchol, ale vrhli sa na Jasona a v prstoch im praskala elektrina.

Jason sa zahnal na prvého ducha. Jeho čepeľ ním prešla a dymová postava netvora sa rozpadla. Druhý príznak vypustil blesk, ale Jasonov meč výboj pohltil. Jason zaútočil – jediné rýchle seknutie a druhý búrkový príznak sa rozsypal na zlatý prach.

Dylan zlostne zakvílil. Pozrel dolu, akoby čakal, že sa jeho druhovia znovu sformujú, ale zlatý prach sa rozptýlil vo vetre. „To nie je možné. *Kto* si, polokrvný?“

Piper Jasonovo správanie tak ohúrilo, že pustila palicu. „Jason, ako...?“

Vtedy skočil späť na mostík tréner Hedge a položil naň Lea ako vrece múky.

„Duchovia, traste sa!“ zaburácal Hedge a zamával krátkymi rukami. Rozhliadol sa vôkol seba a uvedomil si, že tam zostal iba Dylan.

„Dočerta, chlapče!“ vyštekol na Jasona. „Ty si mi žiadneho nenechal? Mám rád výzvy!“

Leo vstal a ťažko dýchal. Vyzeral úplne zničený, ruky mu krvácali od toho, ako sa držal ostrej skaly. „Vy, tréner, superkoza alebo čo ste zač – práve som spadol do toho debilného Grand Canyonu! Dajte sa vypchať aj so svojimi výzvami!“

Dylan na nich zasyčal, ale Jason mu videl v očiach strach. „Ani netušíte, koľko nepriateľov ste prebudili, polokrvní. Moja pani zničí *všetkých* polobohov. Túto vojnu *nemôžete* vyhrať.“

Búrka nad nimi sa zmenila na stopercentnú víchricu. Po mostíku sa šírili trhliny. Zhora sa liali prívaly dažďa a Jason sa musel zohnúť, aby udržal rovnováhu.

V oblakoch sa objavila diera – čierny a strieborný vír.

„Moja pani ma volá naspäť!“ potešil sa Dylan. „A ty, polobôžik, pôjdeš so mnou!“

Zamieril k Jasonovi, ale Piper sa naňho vrhla odzadu. Aj keď bol z dymu, nejako sa jej podarilo ho schmatnúť. Obaja sa zvalili na zem. Leo, Jason a tréner jej priskočili na pomoc, ale duch zúrivo zreval. Vyrzil zo seba nápor víchra, ktorý ich všetkých strhol dozadu. Jason a Hedge pristáli na zadkoch. Zlatý meč skĺzol po skle. Leo sa udrel zozadu do hlavy, skrútil sa do kľbka na bok a omámené stonal. Piper dopadla najhoršie. Zmietlo ju to Dylanovi z chrbta, narazila do zábradlia, zviezla sa cezeň a visela za jednu ruku nad priepasťou.

Jason sa k nej rozbehol, ale Dylan zajačal: „Bude mi stačiť toto!“

Schytil Lea za rameno, začal stúpať a ťahal ho napoly v bezvedomí za sebou. Rozpútala sa ešte väčšia búrka a nasávala ich hore ako vysávač.

„Pomoc!“ kričala Piper. „Pomôžte mi niekto!“

Potom skĺzla a s krikom sa rútila dolu.

„Jason, bež!“ zvolal Hedge. „Zachráň ju!“

Tréner sa vrhol na prízrak ako kozí bojovník kung-fu – zašvihal kopytami a dostal Lea z pazúrov ducha. Leo bezpečne dopadol na mostík. Dylan namiesto neho schytil za rameno trénera. Hedge sa pokúšal doňho strčiť hlavou, kopal a nadával mu. Vzniesli sa do vzduchu a naberali rýchlosť.

Tréner Hedge ešte zvolal smerom dolu: „Zachráň ju! Ja to zvládnem!“ Potom satyr aj búrkový prízrak vystúpili do oblakov a zmizli.

Zachráň ju? pomyslel si Jason. *S ňou je už predsa koniec!*

Ale znovu v ňom zvíťazili inštinkty. Rozbehol sa k zábradliu, pomyslel si, že zošalel a skočil dolu.

Jason sa výšok nebál. Báľ sa toho, že dopadne na dno kaňonu o stopäťdesiat metrov nižšie a rozgníavi sa. Uvažoval, že mu nezostáva nič iné, iba umrieť spolu s Piper, ale pripažil ruky a rútil sa nadol dolu hlavou. Steny kaňonu sa okolo neho hnali ako v zrýchlenom filme. Cítil, akoby sa mu šúpala koža z líc. Za okamih dohnal Piper, ktorá sa prudko zmietala vo vzduchu. Schytil ju okolo pása, zatvoril oči a čakal na smrť. Piper jačala. Jasonovi hvízdal v ušiach vietor. Napadlo mu, aké to asi bude – umrieť. Dospel k názoru, že asi nič extra. Želal si, aby bol kaňon nekonečný a oni nikdy nenarazili na dno.

Odrazu fičanie prestalo. Piperin krik utáľ priškrtený vzdych. Jason usúdil, že už musia byť mŕtvi, ale nijaký náraz nezaznamenal.

„J-J-Jason!“ vyrazila zo seba Piper.

Otvoril oči. Už nepadali. Vznášali sa vo vzduchu asi tak tridsať metrov nad riekou.

Pevne Piper držal a ona sa posunula, takže ho tiež objímala. Boli tesne vedľa seba a Piper búchalo srdce tak, že to Jason cítil aj cez oblečenie.

Jej dych voňal škoricou. Vydýchla: „Ako si to...“

„Nič som neurobil,“ bránil sa. „Asi by som to vedel, keby som dokázal lietať...“

Ale potom si pomyslel: *Neviem ani, kto som.*

Predstavil si, že stúpajú. Vyrazili o kus vyššie, až Piper od ľaku zhíkla. Jason si všimol, že sa tak celkom nevznášajú. Cítil pod nohami tlak, akoby balansovali na vrchole gejzíru.

„Podopiera nás vzduch,“ usúdil.

„No tak mu povedz, nech nás podoprie ešte viac! Dostaň nás odtiaľto!“

Jason pozrel dole. Najjednoduchšie by bolo ľahko sa zniesť na dno kaňonu. Potom sa zadíval hore. Prestalo pršať. Búrkové oblaky už nevyzerali tak hrozivo, ale ešte vždy sa blýskalo a hrmelo. Nemal záruku, že tie príznaky celkom zmizli. Netušil, čo sa stalo s trénerom Hedgeom. A nechal tam hore Lea skoro v bezvedomí.

„Musíme im pomôcť,“ vyhrkla Piper, akoby mu čítala myšlienky. „Môžeš...“

„Uvidíme.“ Jason si len pomyslel *hore* a ihneď vyrazil k oblohe.

Za iných okolností by ho nadchlo, že vie ovládať vietor, ale teraz bol príliš otrasený. Len čo pristáli na mostíku, rozbehli sa k Leovi.

Piper Lea prevrátila a ten zastenal. Vojenskú bundu mal premočenú od dažďa. Kučeravé vlasy sa mu zlatisto leskli od toho, ako sa váľal v prachu oblúd. Ale aspoň nebol mŕtvy.

„Hlúpa... škaredá... koza,“ zašomral.

„Kam zmizol?“ vyzvedala Piper.

Leo ukázal rovno hore. „Nevrátil sa. Povedzte mi, prosím, že mi nezachránil život.“

„Dva razy,“ prikývol Jason.

Leo zastenal ešte viac. „Čo sa stalo? Ten chlapík s tornádom, ten zlatý meč... a potom som schytil úder do hlavy. Tým to je, čo? Mám halucinácie?“

Jason už na meč skoro zabudol. Došiel tam, kde ležal, a zdvihol ho. Čepel bola perfektne vyvážená. Zohol sa a hodil

ju do vzduchu. Meč sa letkom premenil opäť na mincu a tá mu pristála v dlani.

„Hej,“ zakvílil Leo. „Jasné, halucinácie.“

Piper sa v premočených šatách roztriasla. „Jason, tie veci...“

„Ventovia,“ doplnil, „duchovia búrky.“

„Áno, ty si vyzeral... akoby si ich už poznal. Kto si?“

Pokrútil hlavou. „To som sa vám snažil povedať. Sám to neviem.“

Búrka sa rozplynula. Ostatní študenti zo školy Wilderness s hrôzou hľadeli cez sklenené dvere. Bezpečnostná služba sa ich už snažila otvoriť, ale stále to nešlo.

„Tréner Hedge povedal, že musí chrániť troch ľudí,“ spomenul si Jason. „Asi myslel nás.“

„A tá vec, na ktorú sa premenil Dylan...“ Piper sa otriasla. „Bože, ani sa mi nechce veriť, že ma napadol. Ako nás to oslovoval... *polobôžikovia*?“

Leo ležal na chrbte a díval sa do neba. Vyzeralo to, že sa mu nechce vstávať. „Neviem, čo to má znamenať,“ zašepkal. „Ale veľmi božsky sa necítim. Čo vy?“

Ozval sa praskot, akoby sa lámali suché vetvičky, a trhliny v mostíku sa začínali rozširovať.

„Musíme odtiaľto vypadnúť!“ varoval ich Jason. „Možno keby...“

„Ja-jasné,“ prerušil ho Leo. „Pozri tam hore a povedz mi, či sú to fakt lietajúce kone.“

Jason si najprv pomyslel, že sa Leo *naozaj* poriadne tresol do hlavy. Potom zbadal, ako k nim z východu klesá temný obrys – na lietadlo veľmi pomalý, na vtáka priveľký. Keď sa dostal bližšie, premenil sa na párik okrídlených zvierat. Boli sivé, štvornohé

a vyzerali presne ako kone, až na to, že mali krídla s rozpätím asi šiestich metrov. A ťahali za sebou jasnofarebnú debnu s dvoma kolesami: voz.

„Posily,“ spomenul si. „Hedge mi povedal, že má po nás prísť nejaký sprievodný tím.“

„Sprievodný tím?“ Leo sa vyškriabal na nohy.

„A kam nás odprevadí?“ chcela vedieť Piper.

Jason sa díval, ako voz pristál na druhom konci mostíka. Lietajúce kone zložili krídla a nervózne našľapovali na sklo, ako-by cítili, že čoskoro povolí. Vo voze stáli dvaja ľudia – vysoká svetlovlasá dievčina, možno o trochu staršia od Jasona, a tučný chalan s oholenou hlavou a tvárou hrubou ako kopa tehál. Obaja mali rifle a oranžové tričká a na chrbtoch prehodené štíty. Dievčina zoskočila ešte skôr, ako voz zastavil. Vytiahla nôž a rozbehla sa k Jasonovej skupine, zatiaľ čo ten tučný chalan pritiahol koňom opraty.

„Kde je?“ spýtalo sa dievča. V sivých očiach sa mu odrážal divý a trochu desivý výraz.

„Kde je kto?“ nechápal Jason.

Zamračilo sa, akoby túto odpoveď ignorovalo. Potom sa obrátilo na Lea a Piper. „A čo Gleeson? Kde je váš ochranca Gleeson Hedge?“

Tréner sa volal krstným menom Gleeson? Jason by sa bol rozosmial, keby to dopoludnie nebolo také a desivé. Gleeson Hedge: tréner, cap, ochranca polobohov. Jasné. Prečo nie?

Leo si odkašlal. „Odniesli ho čudné tornádové veci.“

„Ventovia,“ upresnil Jason, „duchovia búrky.“

Plavovláska povytiahla obočie. „Myslíš *anemoi thulleai*? Tak je to správne po grécky. A kto si ty a čo sa tu stalo?“

Jason sa to usiloval vysvetliť, ako najlepšie dokázal, aj keď bolo ťažké čeliť tomu prenikavému sivému pohľadu. Asi v polovici rozprávania sa k nim priblížil chlapec z voza. Zastavil sa a hľadel na nich so založenými rukami. Na bicepse mal vyteťovanú dúhu, čo vyzeralo dosť zvláštne.

Keď Jason skončil, svetlovláska sa netvárila, že jej to stačilo. „Nie, nie, nie! Ona mi *povedala*, že tu bude. Povedala mi, že keď sem dorazím, nájdem odpoveď.“

„Annabeth,“ zašomral ten holohlavý chalan. „Pozri,“ ukázal na Jasonovu nohu.

Jason na to dávno zabudol, ale ešte vždy nemal ľavú topánku, ktorú mu odpálil blesk. Holá noha nebolela, ale vyzerala ako kus uhlia.

„Chlapec s jednou topánkou,“ vyhlásil holohlavec. „On je odpoveď.“

„Nie, Butch,“ trvala na svojom dievčina. „To nie je možné. Bol to podraz.“ Zamračila sa na nebo, akoby vyviedlo niečo zlé. „Čo odo mňa chcete?“ zjačala. „Čo ste mu spravili?“ Mostík sa zatriasol a kone naliehavo zaerdžali.

„Annabeth,“ dohováral jej holohlavý Butch, „musíme zmiznúť. Zoberieme týchto troch do tábora a zistíme to tam. Tie búrkové príznaky sa môžu vrátiť.“

Chvíľku ešte zúrila. „Dobre,“ uprela na Jasona nazlosteny pohľad. „Vyriešime to neskôr.“ Zvrtila sa na päte a vykročila k vozu.

Piper pokrútila hlavou. „Čo to do nej vošlo? Čo sa deje?“

„To by som tiež rád vedel,“ pridala sa Leo.

„Musíme vás odtiaľto dostať,“ trval na svojom Butch. „Vysvetlím vám to cestou.“

„S ňou nikam nejdem,“ ukázal Jason na blondínku. „Tváří sa, že ma chce zabiť.“

Butch zaváhal. „Annabeth je dobrá. Zistíte to, keď ju spoznáte. Mala víziu. Dozvedela sa, že má prísť sem a nájde tu chlapca s jednou topánkou. To mala byť odpoveď na jej problém.“

„Aký problém?“ spýtala sa Piper.

„Hľadá jedného nášho táborníka. Už tri dni je nezvestný,“ vysvetľoval Butch. „Je bez seba od strachu. Dúfala, že ho tu nájde.“

„Koho?“ spýtal sa Jason.

„Jej chalana,“ odvetil Butch. „Chlapca menom Percy Jackson.“

PIPER

Po predpoludní plnom búrkových prízrakov, kozích trénerov a lietajúcich kamarátov by mala Piper prísť o rozum. Namiesto toho sa iba bála.

Je to ešte len začiatok, pomyslela si. Presne ako počula v tom sne.

Stála vzadu vo voze s Leom a Jasonom, holohlavý chalan Butch držal opraty a tá blondínka Annabeth nastavila nejaký bronzový navigačný prístroj. Vystúpili nad Grand Canyon a zamierili na východ. Ľadový vietor sa predieral Piper pod bundu. Za nimi sa zbierali ďalšie búrkové oblaky.

Voz sa zatriasol a poskočil. Nemal nijaké bezpečnostné pásy a vzadu bol otvorený. Piper myslela na to, či by ju Jason znovu zachytil, keby vypadla. To ju na tom dopoludní desilo najviac – nie, že Jason vie lietať, ale že ju držal v náručí a napriek tomu si na ňu nespomínal. Na tom vzťahu pracovala celý polrok, usilovala sa, aby ju Jason bral nielen ako kamarátku. Nakoniec toho túlpasa predsa len dotlačila k tomu, aby jej dal

pusu. Posledné týždne boli najlepšie, aké v živote zažila. A potom, pred tromi dňami, jej všetko zničil sen – ten strašidelný hlas so strašidelnými správami. Nepovedala o ňom nikomu, dokonca ani Jasonovi.

A teraz nemá ani *jeho*. Akoby mu niekto vymazal pamäť a ona sa ocitla zase na začiatku. Bolo jej do plaču. Jason stál hneď vedľa nej: tie nebesky belasé oči, nakrátko ostrihané svetlé vlasy, milá jazvička na hornej pere. Jeho tvár mala príjemný a mierny výraz, ale ako vždy posmutnený. A teraz len zíval na obzor a nevšimával si ju.

Kým Leo bol otravný ako obyčajne. „Fuj!“ Vyplňul pierko pegasa. „Kam to letíme?“

„Na bezpečné miesto,“ odvetila Annabeth. „Na *jediné* bezpečné miesto pre ľudí ako my. Do Tábora polokrvných.“

„Polokrvných?“ Piper sa ihneď naježila. To slovo neznášala. Takto jej vraveli dosť často – bola napoly Čerokézka, napoly beloška – a nikdy to neznamenal poklonu. „Čo je to za debilný vtip?“

„Myslí tým, že sme polobohovia,“ vysvetľoval Jason. „Napoly bohovia, napoly smrteľníci.“

Annabeth sa obzrela. „Vyzerá to, že toho vieš veľa, Jason. Ale je to tak, polobohovia. Moja mama je Aténa, bohyňa múdrosti. A tu Butch je syn Iris, bohyne dúhy.“

Leo sa uškrnul. „Tvoja mama je dúhová bohyňa?“

„Máš niečo proti tomu?“ vyštekol Butch.

„Nie, nie,“ ubezpečil ho Leo. „Páni, dúha. Tak to je haluz!“

„Butch je náš najlepší vozataj,“ vyhlásila Annabeth. „S pegasmí to vie.“

„A čo s dúhovými poníkmi?“ zaškeril sa Leo.

„Ja ťa z toho voza vyhodím,“ pohrozil mu Butch.

„Polobohovia,“ ozvala sa Piper. „Chceš povedať, že ste... Myslíš tým, že sme...“

Zablýskalo sa. Voz sa otriasol a Jason vykrikol: „Horí ľavé koleso!“

Piper cúvla. Presne tak, koleso horelo, biele plamene oblizovali bok voza.

Zadunel vietor. Piper sa obzrela a videla, ako sa z oblakov formujú temné postavy, ďalšie búrkové príznaky, a blížia sa k vozu – lenže tieto pripomínali skôr kone ako anjelov.

Začala: „Prečo sú...“

„*Anemoi* sa objavujú v rôznych podobách,“ prerušila ju Annabeth. „Niekedy v ľudských, niekedy v konských, podľa stupňa chaosu. Poriadne sa držte. Toto bude divoká jazda.“

Butch trhol opratami. Pegasy nabrali rýchlость a voz sa hnal dopredu ako rozmazaná škvrna. Piper nadvihlo žalúdok, cítila ho až v krku. Pred očami sa jej zatmelo, a keď sa jej vrátil zrak, ocitli sa na celkom inom mieste.

Naľavo mali chladný sivý oceán. Napravo zasnežené polia, cesty a lesy. Priamo pod nimi sa rozprestieralo zelené údolie ako ostrovček jari, lemované z troch strán zasneženými kopcami a na severe vodou. Piper uvidela zhluk budov, ktoré pripomínali staré grécke chrámy, veľký modrý dom, ihrisko, jazero a lezeckú stenu. Tá vyzerala ako v ohni. No skôr než si stihla všetko prezrieť, odpadli im kolesá a voz začal klesať.

Annabeth a Butch sa ho snažili ovládnuť. Pegasy sa pokúšali udržať voz v lete, ale boli vyčerpané z tej veľkej rýchlosti. Nieť voz a váhu piatich osôb bolo na nich už priveľa.

„Jazero!“ vykrikla Annabeth. „Zamierte do jazera!“

Piper si spomenula, ako jej otec kedysi povedal, že naraziť na vodnú hladinu z veľkej výšky je rovnaké, ako pristáť na betóne.

A potom – *PRÁSK*.

Najväčší šok bol ten chlad. Ocitla sa pod vodou. Bola taká dezorientovaná, že netušila, kde je dno a kde hladina.

Stihla si len pomyslieť: *Toto je pekne hlúpy spôsob, ako umrieť.* Potom sa v zelenej tme objavili tváre dievčat s dlhými čiernymi vlasmi a planúcimi žltými očami. Usmiali sa na ňu, chytili ju za ramená a ťahali ju nahor.

Vytiahli ju na breh, kým lapala dych a triasla sa. Kúsok ďalej stál v jazere Butch a odrezával zničené postroje z pegasov. Kone našťastie vyzerali, že sa im nič nestalo, ale trepali krídlami a špliechali okolo seba vodu. Jason, Leo a Annabeth už boli na brehu, obklopení deckami, ktoré im dávali deky a vypytovali sa. Niekoľko chytil Piper za ruky a pomohol jej vstať. Zrejme sa tu do jazera padalo často, pretože hneď pribehli ďalší tábormníci s veľkými bronzovými vecami, ktoré vyzerali ako teplomety. Pustili na Piper horúci vzduch a o dve sekundy už mala šaty suché. Navôkol sa rojilo najmenej dvadsať tábormníkov – najmladší mali asi deväť, najstarší vyzerali na vysokoškolákov, na osemnásť, devätnásť rokov – a všetci mali oranžové tričká ako Annabeth. Piper sa obzrela k jazeru a zbadala pod hladinou tie čudné dievčatá s vlasmi vznášajúcimi sa v prúde. Zakývali jej, akoby sa chceli rozlúčiť, a zmizli v hĺbinách. O chvíľku sa z jazera vynoril vrak voza a s vlhkým praskotom pristál kúsok od nich.

„Annabeth!“ Davom sa pretlačil nejaký chalan s lukom a puzdrom so šípami na chrbte. „Povedal som ti, že si ten voz môžeš požičať, nie ho zničiť!“

„Prepáč, Will,“ vzdychla si Annabeth. „Dám ho opraviť, sľubujem.“

Will sa zamračil na svoj polámaný voz. Potom si premeral Piper, Lea a Jasona. „To sú oni? Nevyzerajú na trinásť. Prečo už neboli dávno určení?“

„Určení?“ opakoval Leo.

Skôr ako to Annabeth stihla vysvetliť, Will sa spýtal: „Nášla sa nejaká stopa po Percym?“

„Nie,“ zavrčala Annabeth.

Táborníci niečo zborovo zašomrali. Piper netušila, kto je ten Percy, ale jeho zmiznutie ich zrejme hlboko zasiahlo.

Dopredu sa pretlačilo ďalšie dievča – vysoká Ázijčanka s prstienkami tmavých vlasov, ovešaná šperkmi a dokonale namaľovaná. Akosi sa jej darilo vyzeráť elegantne aj v rifliah a v oranžovom tričku. Pozrela na Lea a potom sústredila svoju pozornosť na Jasona. Ten jej zrejme stál za to. Na Piper sa len uškrnula, akoby bola týždeň stará placka vyťahnutá zo smetí. Piper tieto typy poznala. S takýmito dievčatami sa trápila na škole Wilderness a vo všetkých ostatných hlúpych školách, kam ju otec poslal. Piper hneď pochopila, že si nepadli do oka.

„No,“ vyhlásilo to dievča, „dúfam, že nám stoja za tie problémy.“

Leo zlostne poznamenal: „Páni, tak vďaka. Čo sme vaši noví maznáčikovia?“

„Teraz vážne,“ ozval sa Jason. „Čo keby ste nám vysvetlili, skôr ako nás začnete súdiť, napríklad kde sme, prečo sme tu a ako dlho tu musíme zostať?“

Piper mala tie isté otázky, ale zmocnila sa jej úzkosť. *Stoja za tie problémy.* Keby tak len vedeli o jej sne. Vôbec netušia...

„Jason,“ obrátila sa k nemu Annabeth, „sľubujem, že na tie otázky odpovieme. A Drew,“ zamračila sa na to nóbl dievča, „všetci polobohovia stoja za záchranu. I keď musím priznať, že tá výprava nedopadla tak, ako som si predstavovala.“

„Počúvajte,“ ozvala sa Piper, „my sme sa neprosili o to, aby ste nás sem priviezli.“

Drew ohrnula nos. „Tu po vás nikto netúžil, moja milá. To vždy máš také rozstrapatené vlasy ako spiaci jazvec?“

Piper urobila pár krokov dopredu a chystala sa jej jednu vraziť, ale Annabeth zasiahla: „Piper, nechaj to tak.“ Piper poslúchla. Tej vyčačkanej baby sa vôbec nebála, ale Annabeth si nechcela znepriatelíť.

„Musíme sa postarať o to, aby sa tu títo noví cítili ako doma,“ vyhlásila Annabeth a vrhla ďalší významný pohľad na Drew. „Každému určíme sprievodcu a ukážeme im tábor. A dúfajme, že večer pri táboráku budú určení.“

„Povedal by mi niekto láskavo, čo to znamená *byť určený*?“ spýtala sa Piper.

Odrazu všetci ako jeden zalapali po dychu. Táborníci cúvli. Piper si najprv pomyslela, že urobila niečo zle. Potom si uvedomila, že tváre majú zaliate zvláštnym červeným svetlom, akoby niekto za ňou zapálil pochodň. Obrátila sa a skoro zabudla dýchať.

Nad Leovou hlavou sa vznášal holografický obrázok – horiace kladivo.

„Toto,“ prikývla Annabeth, „znamená určenie.“

„Čo som vyviedol?“ Leo zacúval k jazeru, potom pozrel hore a zjačal: „Horia mi vlasy?“ Prikrčil sa, ale ten symbol klesol spolu s ním, hojdal sa a kýval, takže to vyzeralo, že Leo chce niečo hlavou napísať do plameňov.

„To nemôže byť nič dobré,“ zašomral Butch. „To prekliatie...“

„Butch, zavri zobák!“ rozkázala mu Annabeth. „Leo, práve si bol určený...“

„Prihlásil sa k tebe boh,“ prerušil ju Jason. „To je symbol Vulkána, nie?“

Všetky pohľady sa obrátili k nemu.

„Jason,“ spýtala sa Annabeth opatrne, „ako to vieš?“

„To netuším.“

„Vulkána?“ nechápal Leo. „Nechodte na mňa so Star Trekom, na tom nefičím. O čom to hovoríte?“

„Vulkán je rímske meno pre Hefaista,“ vysvetlila Annabeth, „boha ohňa a kováčov.“

Ohnivý kladivo sa rozplynulo, ale Leo ďalej trepal rukami vo vzduchu, akoby sa bál, že ho sleduje.

„Boh *čoho*? Kto?“

Annabeth sa obrátila k chlapcovi s lukom. „Will, zobral by si Lea a ukázal mu tábor? Predstav ho súrodencom zo zrubu číslo deväť.“

„Dobre, Annabeth.“

„Čo je zrub číslo deväť?“ chcel vedieť Leo. „A ja nie som nijaký Vulkán!“

„Tak poďte, pán Spock, všetko vám vysvetlím.“ Will mu položil ruku na plece a nasmeroval ho k zrubom.

Annabeth sa obrátila späť k Jasonovi. Piper zvyčajne neznášala, keď si iné dievčatá obzerali jej chlapca, ale Annabeth nevyzerala, že má oňho záujem. Študovala ho skôr ako nejaký zložitý plán. Nakoniec mu prikázala: „Natiehni ruku.“

Piper videla, na čo sa Annabeth díva, a vyvalila oči.

Jason si po kúpeli v jazere vyzliekol vetrovku. Na vnútornej strane pravého predlaktia mal čosi ako tetovanie. Ako to, že si to Piper nevšimla skôr? Veď na tie ruky sa mu dívala určite milión ráz. Tie znaky sa mu tam nemohli iba tak *objaviť*, ale boli výrazné, nedali sa prehliadnúť: tucet rovných čiar ako čiarový kód a cez ne orol s písmenami SPQR.

„Niečo také som ešte nevidela,“ začudovala sa Annabeth. „Ako si k tomu prišiel?“

Jason pokrútil hlavou. „Už ma fakt nebaví stále to opakovať, ale vážne neviem.“

Ostatní táborníci sa tlačili dopredu a snažili sa uvidieť Jasonove znaky. Zdalo sa, že im na nich niečo *poriadne* prekáža – akoby znamenali vyhlásenie vojny.

„Vyzera to, že ich máš vypálené do kože,“ všimla si Annabeth.

„Veď aj mám,“ potvrdil Jason. Potom sa strhol, znova ho zaboľela hlava. „Teda... asi áno. Nespomínam si.“

Nikto nič nepovedal. Bolo jasné, že táborníci pokladajú Annabeth za vodkyňu. Čakali na jej verdikt.

„Musí ísť rovno za Cheirónom,“ rozhodla Annabeth. „Drew, bola by si...“

„Jasné.“ Drew sa zavesila do Jasona. „Tadiaľto, zlato. Predstavím ťa nášmu riaditeľovi. Je to... *zaujímavý* typ.“ Vyslala k Piper prezieravý pohľad a viedla Jasona k veľkej modrej budove na kopci.

Dav sa začal rozchádzať, až zostali iba Annabeth a Piper.

„Kto je Cheirón?“ spýtala sa Piper. „A Jason má nejaký problém?“

Annabeth zaváhala. „Dobrá otázka, Piper. Poď, aj tebe to tu poukážem. Musíme sa pohovárať.“

PIPER

Piper si rýchlo uvedomila, že Annabeth tú exkurziu nerobí s veľkým zápalom. Rozprávala o všetkých tých úžasných veciach, ktoré tábor ponúka – o čarovnej lukostrelbe, jazde na pegasoch, lávovej stene, boji s obludami – ale bez nadšenia, akoby bola duchom celkom inde. Ukázala jej otvorený jedáľenský pavilón nad zálivom Long Island. (Áno, Long Island v New Yorku. *Takto* ďaleko doleteli tým vozom.) Vysvetľovala, že Tábor polokrvných je najmä letný tábor, ale niektorí chlapci a dievčatá tu zostávajú celý rok a v poslednom čase sem prišlo toľko nových detí, že majú plno aj v zime.

Piper uvažovala, kto ten tábor vedie a ako vedel, že sem s kamarátmi patria. Zišlo jej na um, či tu bude musieť zostať navždy a ako sa jej bude dariť v tých všetkých táborových činnostiach. Môže človek prepadnúť z boja s obludami? V hlave jej vírili milióny otázok, ale keď videla, akú má Annabeth náladu, tak radšej mlčala.

Keď vystúpili na kopec na kraji tábora, Piper sa obrátila.

Naskytol sa jej úchvatný výhľad do údolia – mohutný pás lesa na severozápade, krásna pláž, potok, jazierko, svieže zelené poľia a zhuk zrubov okolo ústredného priestranstva s dvoma krídlami tiahnucimi sa po oboch stranách. Piper narátala dohromady dvadsať obydlí. Jedno žiarilo dozlata, iné dostrieborna. Ďalšie malo na streche trávu. Iné bolo jasnočervené so zákopmi a ostnatým drôtom, ďalšie čierne s horiacimi zelenými pochodňami vpredu.

V porovnaní so zasneženými kopcami a poľami navôkol to vyzeralo ako iný svet.

„Údolie je chránené pred očami smrteľníkov,“ vykladala Annabeth. „Ako vidíš, ovláda sa tu aj počasie. Každý zrub predstavuje nejakého gréckeho boha – žijú v ňom jeho deti.“

Zadávala sa na Piper, akoby sa chcela presvedčiť, či zvládne tú správu.

„Chceš mi povedať, že moja mama je bohyňa.“

Annabeth prikývla. „Berieš to dosť pokojne.“

Piper jej nemohla povedať prečo. Nemohla priznať, že toto všetko jej iba potvrdzuje tie čudné pocity po celé roky, hádky s otcom o to, prečo nemajú doma nijaké mamine fotografie a prečo jej nikdy presne nevysvetlil, ako a prečo ich opustila. No hlavne ju varoval ten sen. *Čoskoro ťa nájdu, polobožská, dunel ten hlas. Keď to urobia, riad sa našimi príkazmi. Spolupracuj s nami a tvoj ocko možno prežije.*

Piper sa roztrasene nadýchla. „Po tom, čo sa udialo dopodlnia, už verím všetkému. Takže, kto je moja mama?“

„To by sme mali rýchlo zistiť,“ odvetila Annabeth. „Koľko máš rokov – pätnásť? Bohovia sa majú k svojim deťom prihlásiť do ich trinástich rokov. Tak to bolo dohodnuté.“

„Dohodnuté?“

„Vlani v lete to sľúbili... ale to je na dlhé rozprávanie... No zaviazali sa, že už nebudú svoje deti ignorovať, prihlásia sa k nim, prv než dosiahnu trinásť. Niekedy to trvá dlhšie, ale videla si, ako rýchlo bol určený Leo, sotva sa sem dostal. Aj u teba by to malo prebehnúť čo najskôr. Stavím sa, že dnes večer pri táborovom ohni sa nám objaví znamenie.“

Piper uvažovala o tom, či sa jej nad hlavou objaví veľké horiace kladivo, alebo pri jej smole ešte niečo trápnejšie. Hoci žiariaci skunk. Nech je jej matka ktokoľvek, asi sa nebude hrdó hlásiť k dcére kleptomanke s množstvom problémov. „Prečo práve do trinástich?“

„Čím si staršia,“ vysvetľovala Annabeth, „tým skôr si tá všimnú tie obludy a pokúsia sa ťa zabiť. Začína sa to obyčajne okolo trinástky. Preto posielame do škôl ochrancov, aby vás hľadali a privádzali do tábora, skôr než bude neskoro.“

„Ako tréner Hedge?“

Annabeth prikývla. „On je – on bol satyr, napoly človek, napoly cap. Satyrovia pracujú pre tábor, hľadajú polobohov, chránia ich a v správny čas ich sem privádzajú.“

Piper pokojne verila tomu, že tréner Hedge bol napoly cap. Videla ho pri jedle. Nikdy ho nemala veľmi v láske, ale nechcelo sa jej uveriť tomu, že sa obetoval pre ich záchranu.

„Čo sa s ním stalo?“ spýtala sa. „Keď sa vzniesol tam do oblakov... zmizol navždy?“

„Ťažko povedať.“ Annabeth sa zatvárila mrzuto. „Duchovia búrky... s tými sa ťažko bojuje. Aj naše najlepšie zbrane z božského bronzu cez nich prejdú, ak ich nezastihneš nepripravených.“

„Jasonov meč ich rozsekal na prach,“ spomenula si Piper.

„Tak to mal šťastie. Keď obludu správne zasiahneš, môžeš ju zničiť, poslať jej podstatu späť do Tartaru.“

„Do Tartaru?“

„To je veľká priepasť v podsvetí, odkiaľ pochádzajú tie najhoršie obludy. Niečo ako bezodná diabolská jama. V každom prípade, ak sa obludy zničia, trvá to obyčajne mesiace alebo aj roky, kým sa dajú zase dokopy. A keďže ten duch búrky – Dylan – unikol... No, neviem, prečo by toho satyra nechával nažive. Ale Hedge bol ochranca. Vedel, čo mu hrozí. Satyrovia nemajú smrteľné duše. Prevtelia sa do stromu alebo do kvetu alebo tak.“

Piper si skúsila trénera predstaviť ako trs poriadne rozhnevých sirôtok. Bolo jej z toho ešte horšie.

Dívala sa na zruby dole a zmocnil sa jej strach. Hedge zomrel, aby sa sem bezpečne dostala. Tam niekde dole stojí mamín zrub, a to znamená, že má bratov a sestry, ďalších ľudí, ktorých musí zradiť. *Urob, čo ti povieme*, prikázal jej ten hlas. *Inak sa dostavia strašné následky*. Strčila si ruky pod pazuchy, aby sa jej prestali triasť.

„To nič,“ upokojovala ju Annabeth. „Máš tu priateľov. Všetci sme zažili niečo hrozné. Vieme, ako ti je teraz.“

To ťažko, pomyslela si Piper.

„Za uplynulých päť rokov ma vyhodili z piatich škôl,“ pošťavovala si. „Tatko ma už pomaly nemá kam dať.“

„Iba z piatich?“ Neznelo to, že by to Annabeth myslela ironicky. „Piper, my všetci sme známi grázlici. Ja som utiekla z domu, keď som mala sedem.“

„Naozaj?“

„Fakt. Väčšina z nás trpí poruchami pozornosti alebo dyslexiou alebo obidvoma...“

„Leo je hyperaktívny s poruchami pozornosti,“ spomenula si Piper.

„Presne tak. To preto, že sme vždy pripravení bojovať. Sme roztržití, impulzívni – nezapadáme medzi normálne deti. Mala by si počuť, koľko problémov mal Percy...“ zamračila sa.

„Jedným slovom, polobohovia majú zlú povest'. Čo tie tvoje problémy?“

Keď sa Piper na toto niekto spýtal, obyčajne sa pobila, nejakto zahovorila alebo odvieďla pozornosť inde. Ale teraz sa bohvieprečo pristihla, že hovorí pravdu.

„Kradnem veci,“ priznala sa. „Teda nie tak celkom kradnem...“

„Si z chudobnej rodiny?“

Piper sa trpko zasmiala. „Ani nie. Robila som to... vlastne neviem prečo. Asi aby si ma tatko všimol. Nemal na mňa čas, kým som nevyviedla nejakú hlúposť.“

Annabeth prikývla. „Rozumiem. Ale vravíš, že kradneš nie celkom? Čo to znamená?“

„No... nikto mi to nikdy neverí. Polícia, učitelia – ani tí okradnutí. Cítia sa tak trápne, že zaprú, čo sa stalo. Ale ja naozaj nekradnem. Ja jednoducho o tie veci len požiadam. A ľudia mi ich dávajú sami. Dokonca aj kabriolet BMW. Jednoducho som si ho vypýtala. A ten díler na to: ‚Jasné. Len si ho zoberte.‘ Potom si asi uvedomil, čo urobil. A prišla za mnou polícia.“

Piper čakala. Bola zvyknutá, že jej ľudia neveria, ale keď pozrela hore, Annabeth iba prikývla.

„Zaujímavé. Keby si mala božského *otca*, povedala by som, že si dieťa Herma, boha zlodejov. Ten vie byť pekne presvedčivý. Ale tvoj otec je smrteľník...“

„Presne tak,“ súhlasila Piper.

Annabeth nechápavo pokrútila hlavou. „Tak potom neviem. Pri troške šťastia sa k tebe mama večer prihlási.“

Piper skoro dúfala, že sa to nestane. Ak je mama bohyňa, bude vedieť o tom sne? Bude vedieť, čo sa od Piper žiada? Piper si pomyslela, či olympskí bohovia zasahujú vlastné deti bleskom, keď neposlúchajú, alebo ich uvrhnú do podsvetia.

Annabeth si ju premeriavala. Piper sa rozhodla, že si musí dávať pozor na jazyk. Annabeth bola veľmi bystrá. Ak niekto odhalí jej tajomstvo...

„Pod,“ prehovorila Annabeth konečne. „Je ešte niečo, čo musím skontrolovať.“

Šli ďalej, až sa dostali k jaskyni neďaleko vrcholku kopca. Na zemi sa tam váľali kosti a staré meče. Pochodne lemovali vchod zakrytý zamatovým závesom s vyšitými hadmi. Vyzeralo to ako scéna pre nejaké zvrátené bábkové divadlo.

„Čo je tam?“ chcela vedieť Piper.

Annabeth strčila hlavu dnu, potom si vzdychla a zatiahla záves. „Zatiaľ nič. Žije tu jedna kamarátka. Čakám na ňu už pár dní a ešte neprišla.“

„Tvoja kamarátka žije v jaskyni?“

Annabeth sa skoro usmiala. „No vlastne, jej rodina má luxusný byt v Queense a ona študuje na súkromnej dievčenskej škole v Connecticute. Ale keď je tu v tábore, tak áno, žije v jaskyni. Je to naše orákulum, predpovedá budúcnosť. Dúfala som, že mi pomôže...“

„Nájsť Percyho,“ uhádla Piper.

Annabeth odrazu opustila energia, akoby ju v sebe držala, ako najdlhšie mohla. Zviezla sa na skalú a tvárila sa tak zúfalo, až sa Piper cítila trápne, že to vidí.

Donútila sa dívať inde. Zabľúdila pohľadom k vrcholku kopca, kde sa na obzore črtala jediná borovica. Na najnižšom konári sa niečo lesklo – vyzeralo to ako chlpatý zlatý koberček do kúpeľne.

Nie... koberček to nebol. Bolo to ovčie rúno.

Jasné, pomyslela si Piper. Grécky tábor. Majú tu repliku zlatého rúna.

Potom si všimla kmeň stromu. Najprv sa jej zdalo, že je omotaný hrubými červenými káblami. Lenže tie káble mali šupiny ako had, nohy s pazúrmí a hadiu hlavu so žltými očami a nozdrami, z ktorých vychádzal dym.

„To je – drak,“ vykoktala. „A *pravé* zlaté rúno?“

Annabeth prikývla, ale bolo jasné, že ju ani poriadne nepočúva. Plecia mala zvesené. Pretrela si tvár a roztrasene sa nadvýchla. „Prepáč, som trochu unavená.“

„Vyzeráš na omdletie,“ prikývla Piper. „Ako dlho už toho svojho chlapca hľadáš?“

„Tri dni, šesť hodín a asi dvadsať minút.“

„A vôbec netušíš, čo sa s ním stalo?“

Annabeth zúfalo pokrútila hlavou. „Boli sme nadšení, obom sa nám začali zimné prázdniny skoro. Stretli sme sa v tábore v utorok, mysleli sme si, že spolu strávime tri týždne. Malo to byť super. Po táborovom ohni ma pobozkal na dobrú noc, šiel do svojho zrubu a ráno jednoducho zmizol. Prehľadali sme celý tábor. Kontaktovali jeho mamu. Skúšali sa

s ním spojiť všetkými možnými spôsobmi. Nič. Jednoducho je preč.“

Piper si pomyslela: *pred tromi dňami*. V tú noc, keď sa jej prisnil ten sen. „Ako dlho spolu chodíte?“

„Od augusta,“ ľútostivo povedala Annabeth. „Od osemnásteho augusta.“

„Vtedy som stretla Jasona,“ spomenula si Piper. „Ale chodíme spolu len pár týždňov.“

Annabeth sa strhla. „Piper, keď už sme pritom... Možno by si si mala sadnúť.“

Piper vedela, že to príde. Rástla v nej panika, akoby sa jej plúca plnili vodou. „Pozri, ja viem, čo si Jason myslí – že sa dnes proste *objavil* v našom autobuse. Ale tak to nie je. Poznám ho už štyri mesiace.“

„Piper,“ pokrútila hlavou Annabeth. „To spôsobuje hmľa.“

„Čože?“

„Hmľa. Taký závoj, ktorý oddeľuje smrteľný svet od magickeho. Smrteľné mozgy nevedia spracovať určité zvláštne veci, ako sú bohovia a obludy, takže hmľa mení skutočnosť. Spôsobuje, že smrteľníci vidia veci tak, ako ich *dokážu* pochopiť – napríklad toto údolie úplne prehliadnu alebo sa pozrú na draka a vidia iba kopu káblov.“

Piper prehltnula. „Nie. Sama si povedala, že nie som obyčajná smrteľníčka. Som poloboh.“

„Môže to pôsobiť aj na polobohov. Videla som to už veľa ráz. Obluda prenikne hoci do školy, vydáva sa za človeka a všetci si *myslia*, že si ho pamätajú. Podľa nich je tam odjakživa. Hmľa dokáže zmeniť spomienky, dokonca stvoriť spomienky na to, čo sa nikdy nestalo...“

„Ale Jason nie je obluda!“ trvala na svojom Piper. „Je to človek alebo poloboh, či ako sa tomu vraví. Moje spomienky nie sú falošné. Sú *až priveľmi* skutočné. Napríklad ako sme trénerovi Hedgeovi podpálili nohavice. Alebo ako sme sa s Jasonom dívali na meteority zo strechy internátu a ja som toho trufka konečne dotlačila, aby mi dal pusu...“

Pristihla sa, ako na Annabeth chrlí zážitky z celého polroka na škole Wilderness. Jason sa jej páčil od prvého týždňa, ako sa stretli. Správal sa k nej veľmi pekne, bol trpezlivý, zniesol dokonca aj splašeného Lea a jeho hlúpe žartíky. Bral ju takú, aká je, a neodsudzoval ju pre tie hlúposti, ktoré vyviedla. Celé hodiny sa rozprávali, dívali sa na hviezdy a nakoniec – *konečne* – sa držali za ruky. To všetko *nemôže* byť zdanie.

Annabeth našpúlila pery. „Piper, máš omnoho jasnejšie spomienky ako väčšina iných. To uznávam a neviem, prečo to tak je. Ale keby si ho tak dobre poznala...“

„Poznám!“

„Tak odkiaľ pochádza?“

Piper sa zazdalo, že dostala úder medzi oči. „Určite mi to hovoril, ale...“

„Nikdy si si nevšimla ten znak na ruke? Nepovedal ti o svojich rodičoch alebo o kamarátoch alebo o predchádzajúcej škole?“

„Ja... ja neviem, ale...“

„Piper, ako sa volá priezviskom?“

V hlave mala prázdno. Nevedela Jasonovo priezvisko. Ako je to možné?

Rozplakala sa. Cítila sa ako totálny debil. Sadla si na skalu vedľa Annabeth a jednoducho sa zosypala. Bolo toho na ňu

priveľa. Naozaj príde o *všetko*, čo v tom jej hlúpom, mizernom živote za niečo stálo?

„Áno, povedal jej ten sen. *Áno, ak neurobiš presne to, čo ti prikážeme.*

„No tak,“ upokojovala ju Annabeth. „My na to prideme. Jason je teraz tu. Ktovie? Možno vám to bude fungovať aj naozaj.“

To asi nie, pomyslela si Piper. Ak bol ten sen pravdivý, tak nie. No nahlas to nemohla povedať. Utrela si slzu na líci. „Priviedla si ma sem, aby ma nikto nevidel nariekať, pravda?“

Annabeth pokrčila plecami. „Vravela som si, že to bude pre teba ťažké. Viem, aké to je, prísť o priateľa.“

„Ale stále sa mi nechce veriť... Ja *viem*, že medzi nami niečo bolo. A teraz je to jednoducho preč, akoby ma ani nespoznával. No ak sa tam naozaj objavil až dnes len tak z ničoho nič, tak prečo? Ako sa tam dostal? Prečo si na nič nespomína?“

„Dobré otázky,“ kývla Annabeth hlavou. „Dúfam, že nám to povie Cheirón. Ale najprv ti ešte poukážem všetko dole. Si pripravená vrátiť sa?“

Piper hľadela na tú bláznivú zmes zrubov v údolí. Jej nový domov, rodina, ktorá by jej mala rozumieť – ale čoskoro to bude iba ďalšia skupina ľudí, ktorých sklame, ďalšie miesto, odkiaľ ju vyhodia. *Zradíš ich kvôli nám*, upozornil ju ten hlas. *Alebo prídeš o všetko.*

Nemala na výber.

„Áno,“ zaklamala, „som pripravená.“

Na priestranstve medzi zrubmi hrala skupina tábormníkov basketbal. Boli to úžasní strelci. Nikto netrafil rám koša. Skóre naskakovalo po troch bodoch.

„Apolónov zrub,“ vysvetľovala Annabeth. „Skupinka chvasťuňov, ale mieriť vedľa – šípami aj loptami.“

Prešli okolo ústredného koša na oheň, kde spolu šermovali dvaja chalani.

„Ozajstné meče?“ začudovala sa Piper. „Nie je to príliš nebezpečné?“

„O to práve ide,“ vyhlásila Annabeth. „A tamto je môj zrub. Šestka.“ Kývla smerom k sivej budove s vyrezanou sovou nad dverami. Za nimi bolo vidieť police na knihy, vystavené zbrane a podobnú tabuľu napojenú na počítač, aké mali v škole. Dve dievčatá tam kreslili mapu, ktorá pripomínala bojový plán.

„Keď je reč o zbraniach,“ vyhlásila Annabeth, „poď sem.“

Viedla Piper okolo steny zrubu k veľkej kovovej búde, ktorá vyzerala ako sklad záhradníckeho náradia. Annabeth ju odomkla. To, čo bolo vo vnútri, nemalo so záhradkárčením nič spoločné, pokiaľ človek nechcel viesť vojnu s paradajkami. Búda bola obložená najrozličnejšími zbraňami – od mečov a kopijí až po palice, akú mal tréner Hedge.

„Každý poloboh potrebuje zbraň,“ vysvetľovala Annabeth. „Tie najlepšie sú od Hefaista, ale aj my tu máme slušný výber. Aténa si veľmi potrpí na stratégiu – dbá na to, aby priradila správnu zbraň správnej osobe. Tak sa pozrime...“

Piper nemala náladu vyberať si vražedný nástroj, ale vedela, že Annabeth sa snaží niečo pre ňu urobiť.

Annabeth jej podala veľký meč a Piper ho ledva zdvihla.

„Nie,“ zamietli ho hneď obidve.

Annabeth zalovila ešte hlbšie v kólne a vybrala niečo ďalšie.

„Brokovnica?“ začudovala sa Piper.